

Βένετο & Μονή Φλαμουρίου

ΒΟΡΕΙΟ ΠΗΛΙΟ

Γνωρίζαμε εδώ και χρόνια από τους χάρτες, ότι κάπου κοντά στο Κεραμίδι υπήρχε και το Βένετο. Μα ο δρόμος από το κεντρικό δίκτυο ως τον οικισμό ήταν χωμάτινος και σταματούσε ως εκεί. Προσπερνούσαμε κάθε φορά την πινακίδα, χωρίς να ενδώσουμε στον πειρασμό να το γνωρίσουμε. Κι ούτε ποτέ μπορούσαμε να διανοθούμε ότι σ' αυτόν τον τόπο, που έμοιαζε τόσο μοναχικός και ξεχασμένος, λειτουργούσε κατάλυμα και μάλιστα από τη δεκαετία του '80. Όταν μας το αποκάλυψε ο **Χρήστος Γαλάτος** μείναμε έκπληκτοι, από την τόλμη του ανθρώπου, που επένδυσε σε τόπο, μακριά από τους γνωστούς Πηλιορείτικους προορισμούς.

-Τα τελευταία χρόνια αποκτήσαμε και άσφαλτο, ανήκουμε πια στο κλαμπ των προνομιούχων, καταλήγει ο Χρήστος.
Η γοητεία του άγνωστου είναι μπροστά μας. Δεν διστάζουμε ούτε στιγμή να ξεκινήσουμε για Βένετο.

ΚΕΙΜΕΝΟ: ΘΕΟΦΙΛΟΣ Δ. ΜΠΑΣΓΙΟΥΡΑΚΗΣ
ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ: ΜΙΧΑΛΗΣ ΠΟΡΝΑΛΗΣ

ΣΤΙΣ ΕΣΧΑΤΙΕΣ ΤΟΥ Β. ΠΗΛΙΟΥ

Ε πιλέγουμε μια αντισυμβατική διαδρομή για να προσεγγίσουμε το Βένετο. Όχι το ασφαλτινό οδικό δίκτυο πάνω από τον οικισμό "Κανάλια" της αποξηραμένης λίμνης **Κάρλας** αλλά την ακτογραμμή της Λάρωσας. Είναι μια ενδιαφέρουσα προσέγγιση, που ξεκινάει από

την είσοδο της κοιλάδας των Τεμπών, περνάει από **Ομόλιο, Στόμιο, Καρίτσα, Κόκκινο Νερό** και στη συνέχεια διασχίζει τις πανέμορφες παραλίες της **Βελίκας** και του **Αγιόκαμπου** ως το **Πολυδένδρι**. Μετά από λίγο η άσφαλτος δίνει τη θέση της αριστερά σε χωματόδρομο με πινακίδα προς **Κεραμίδι**. Η διαδρομή ελίσσεται ανάμεσα στις ανατο-

Το Βένετο από ψηλά. Πίσω του το Αιγαίο.

λικές δασοσκέπαστες καταπτώσεις του όρους "**Μαυροβούνι**", που είναι η βόρεια κατάληξη του Πηλίου. Το Μαυροβούνι είναι ένα πυκνοδασιωμένο και ομισρόφο βουνό, αλλά αγνοημένο, καθώς έχει την ατυχία να συνορεύει με το διάσημο βουνό των μυθικών κενταύρων, το **Πήλιο**.

Η χωματίνη πορεία - με κάποιες δυσκολίες σε ορισμένα σημεία - ξεπερνάει τα 10 χλμ., συναντάει ρεματιές και ρυάκια με νερό, βλάστηση οργιώδη και, σε κάποια ανοίγματα, θεαματικές εμφανίσεις της ακτής. Συναντάμε το ασφάλτινο οδικό δίκτυο, που αριστερά οδηγεί στο παραθαλάσσιο **"Καμάρι"**, ενώ δεξιά ανηφορίζει στο γραφικότατο Κεραμίδι. Δάση δρυός με χαρακτηριστικά αιωνόβια δέντρα πλάι στο δρόμο και να, ξαφνικά η πινακίδα προς Βένετο, σε μια αριστερή κλειστή στροφοφή. Αρχίζει ένας καινούργιος ασφαλτόδρομος, κατηφορικός, με αναρίθμητες στροφές. Στο τέρμα του, 13 χλμ. μετά, εμφανίζεται το **Βένετο**. Χτισμένος στην έντονη κλίση μιας

δασοσκέπαστης πλαγιάς, ο ωραίος οικισμός απενίζει από υψόμετρο 250-300 μέτρων το Αιγαίο. Ψηλά, πάνω απ' το χωριό, συνωστίζονται τα αυτοφυή δέντρα του δάσους, βαλανιδιές, γάβροι, ρείκια, κρανιές, φράξοι, πεύκα, κουμαριές και καυτανιές. Ανάμεσά τους ξεχωρίζουν φλαμουριές, με το χαρακτηριστικό πλατύ τους φύλλωμα. Ο αέρας ευωδίαζει ευχάριστα απ' το λεπτό τους άρωμα.

Μέσα στο χωριό υπάρχουν πολλές και μεγάλες καρυδιές, κερασιές, αμυγδαλιές, μπολιαμένες καυτανιές, συκιές, κορομηλιές. Δεν λείπουν φυσικά οι φλαμουριές, τα πλατάνια, μεγάλες βαλανιδιές και κάποια ωραία έλατα. Διάπαρτα σ' αυτή την ποικιλία των δέντρων είναι τα οικήματα του Βένετου, με κόκκινα κεραμίδια, χτίσματα καινούργια τα περισσότερα, χωρίς να λείπουν και κάποια παραδοσιακά με πέτρα. Αυτά άσματα δεν ξεπερνούν τα 4. Στην είσοδο του χωριού μας καλωσορίζει ειρηνικά η πανέμορφη εκκλησία της **Υπαπαντής**

του Χριστού. Χτισμένη στα 1767 διατηρεί την ωραία της τοιχοποιία και στέγη καλυμμένη από σχιστόπλακες, μετά από φροντίδες της Κοινότητας και του Πολιτιστικού Συλλόγου Βένετου. Μπροστά δευτόρδινει το πετρόχτιστο καμπαναριό και το πανύψηλο κυπαρίσιο, δέντρο πολύ εντυπωσιακό, πιθανότατα ίδιας ηλικίας με την εκκλησία. Αυτό όμως που χαρίζει ιδιαίτερη αιγάλη στον ναό είναι το τέμπλο του, ένα από τα ωραιότερα ξυλόγλυπτα τέμπλα του Πηλίου. Πολύ κοντά είναι και το παλιό Σχολείο που, ιδιαίτερα φροντισμένο, χρησιμοποιείται για διάφορες εκδηλώσεις. Δίπλα, στη σκιά των πλατανιών, ξεδιψάμε με το κρυστάλλινο νερό μιας μεγάλης, σκεπαστής πηγής.

-Απόφει είστε φιλοξενούμενοι δικοί μου, λέει ο **Χρήστος Γαλάτος** και μας καλωσορίζει πρόσχαρα στην πλατεία του χωριού. Όμορφη, πλακόστρωτη, σε υπερυψωμένη θέση, με τα πλατάνια της και δυο διπλανά ταβερνάκια, του **Θανάση Πετρακάκη** και του **Δημήτρη Γιάγκου**. Τσιπουράκι με παραδοσιακούς πηλιορείτικους μεξέδες, κουβεντούλα στη

δροσιά μέχρι αργά. Ύστερα ανηφορίζουμε προς το σπίτι του Χρήστου. Βρίσκεται στα ψηλώματα του χωριού, δίπλα στο εκκλησάκι του Αγ. Νικολάου, μπροστά σε μια αιωνόβια βαλανιδιά. Καθόμαστε στην αυλίτσα, κάτω από τα κλαδιά μιας ωραίας κερασιάς. Στο βάθος μακριά τα φώτα του Αγίονα Παύλου. Είναι τόση η γαλήνη της νυχτερινής τούτης ώρας, που πολύ δύσκολα αποφασίζουμε να την αποχωριστούμε. Η ξεκούραση, ωστόσο, είναι απαραίτητη. Το επόμενο πρωί μας περιμένει η πορεία ως την περίφημη **Μονή Φλαμουρίου**.

ΣΤΟ ΜΟΝΟΠΑΤΙ ΚΑΙ ΣΤΗ ΜΟΝΗ ΦΛΑΜΟΥΡΙΟΥ

■ υπνάμε απ' τα χαράματα. Το όμορφο χωριό κοιμάται ακόμα. Αγναντεύω χαμηλά και θυμάμαι τη γραφή του **Κώστα Λιάπη**, βαθύτατου γνώστη του Πηλίου. "Η περιοχή γύρω απ' το Βένετο φαίνεται πως έχει παλιά ιστορία που εκτείνεται μέχρι και τα προχριστιανικά χρόνια, όπως τουλάχιστον δείχνουν τα

Ένα δευτερόλεπτο ήταν αρκετό. Η άγρια ομορφιά της φύσης αποτυπώθηκε για πάντα.

ΕΙΔΟΥΣ ΜΗΤΡΑ ΠΑΝΑΓΙΑ
ΕΙΔΟΥΣ ΜΗΤΡΑ ΠΑΝΑΓΙΑ
ΕΙΔΟΥΣ ΜΗΤΡΑ ΠΑΝΑΓΙΑ
ΕΙΔΟΥΣ ΜΗΤΡΑ ΠΑΝΑΓΙΑ

ΕΙΔΟΥΣ ΜΗΤΡΑ ΠΑΝΑΓΙΑ
ΕΙΔΟΥΣ ΜΗΤΡΑ ΠΑΝΑΓΙΑ
ΕΙΔΟΥΣ ΜΗΤΡΑ ΠΑΝΑΓΙΑ
ΕΙΔΟΥΣ ΜΗΤΡΑ ΠΑΝΑΓΙΑ

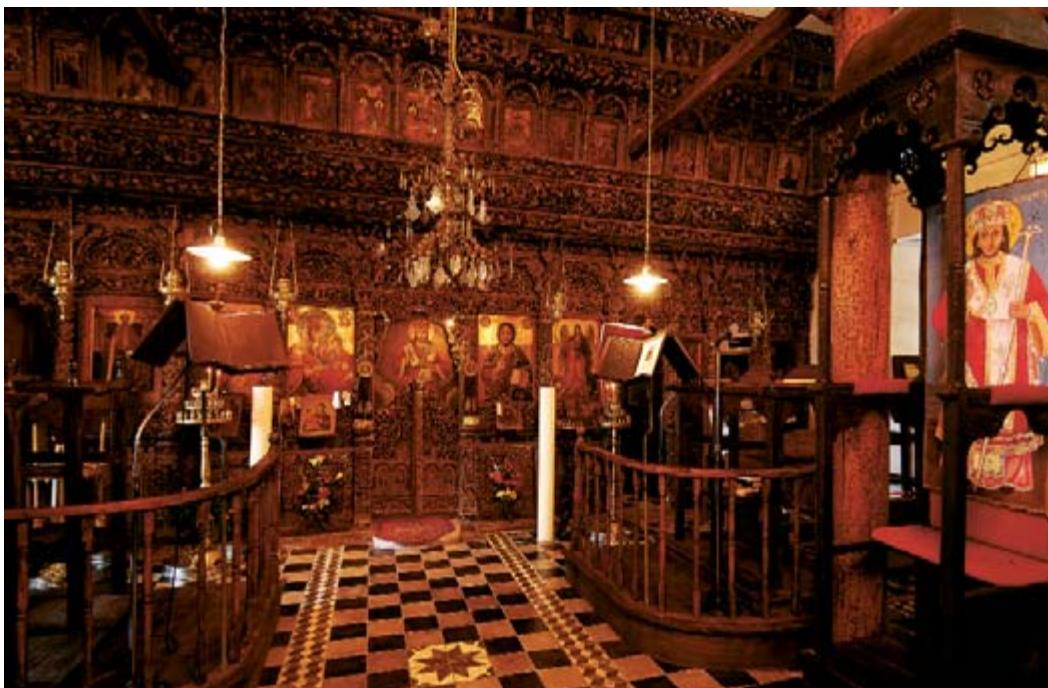
σχετικά ευρήματα (σπόνδυλοι από αρχαίους κίνες κλπ.). Επίσης έχουν βρεθεί και ίχνη από τον ύστερο Μεσαίωνα, όπως τα απομεινάρια από ένα "Καστέλι", δείγμα πως πιθανότατα υπήρχε εδώ κατά τη Φραγκοκρατία και στρατιωτικός σταθμός. Άλλωστε κι αυτό το όνομα του χωριού, που διατηρείται ως τις μέρες μας, αποκαλύπτει Βυζαντινή ή Βενετούνικη προέλευση. Το νεότερο χωριό πρέπει να χτίστηκε στα χρόνια της Τουρκοκρατίας, ίσως από κολύγους του μοναστηριού των Φλαμουρίων αλλά ποτέ δεν μπόρεσε να αναπτυχθεί σημαντικά, γιατί το μεγαλύτερο μέρος της περιοχής το εξουσίαζε και το εκμεταλλεύοταν το μοναστήρι.

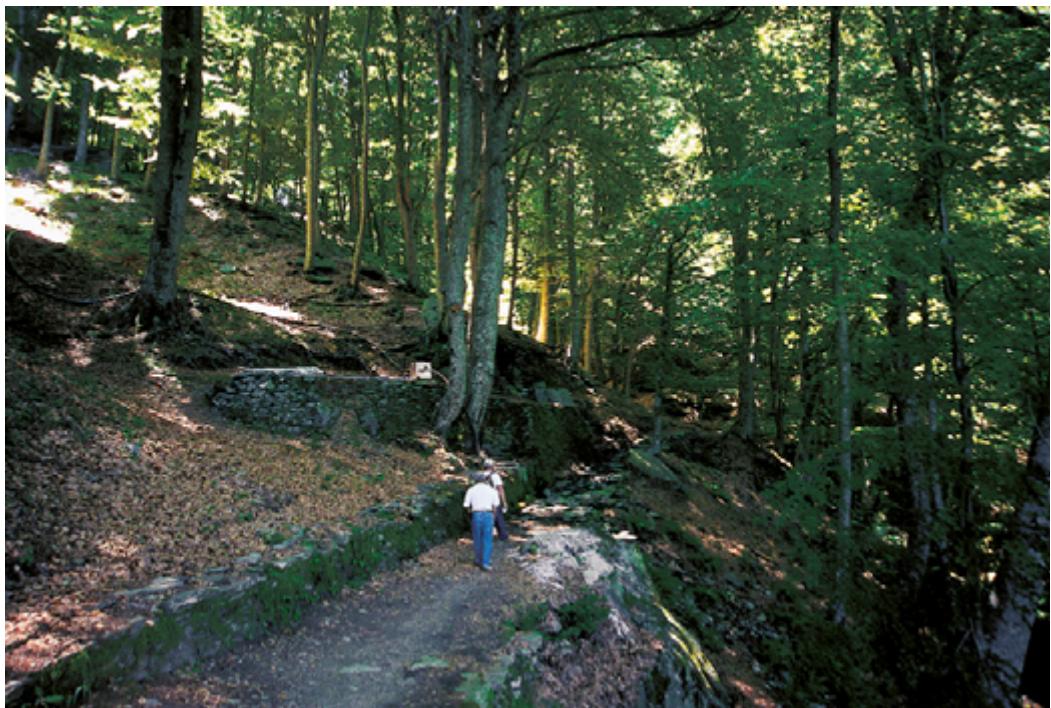
Οι κάτοικοι του παλιότερα ξούσιαν είτε από την κτηνοτροφία είτε καλλιεργώντας αμπέλια, συκιές και λίγες ελιές, ενώ έβγαζαν και λίγο μέλι και μετάξι. Τα νεότερα χρόνια, οι αφόρητες συνθήκες που δημιούργησε ο εμφύλιος (1945) και οι κατολισθήσεις που σημειώθηκαν το 1957, έδιωξαν τους λιγοστούς κατοίκους και το χωριό ερημώθηκε τελείως για διάστημα τουλάχιστον τριών δεκαετιών. Όμως, εδώ και μερικά χρόνια οι Βενετιώτες, οι περισσότεροι απ' τους οποίους είναι εγκατεστημένοι στην

Αγία Παρασκευή του Βόλου - σε συνοικισμό με το όνομα μάλιστα "Βενετιώτικα" - επανέρχονται στο χωριό, ανακαίνιζον τις παλιές τους εστίες ή κατασκευάζονταν καινούργιες, γεγονός που ξαναδίνει σιγά - σιγά ζωή στο Βένετο, κυρίως τα καλοκαίρια".

Ο Χρήστος μας φωνάζει για πρωινό, - όλα είναι ωραία, το ψωμί, το τυρί, τα φρέσκα αυγά. Για φρούτο έχουμε τα εκπληκτικής γεύσης κεράσια απ' το δέντρο. Στο καφεδάκι μας προλαβαίνει ο καλός φίλος και συνεργάτης **Μιχάλης Πόροναλης**, κορυφαίος φωτογράφος του Πηλίου, που καταφθάνει από το Βόλο για να μας συντροφεψει ως το Φλαμουρί. Πανέτοιμοι λουπόν ξεκινάμε από τη μεγάλη βαλανιδιά απολουθώντας την πινακίδα **02** του Ε.Ο.Σ. Βόλου. Σ' ένα 10 λεπτό φτάνουμε στη θέση "**Σταυρός**". Εδώ συναντάμε τις πινακίδες προς Μοναστήρι ή και ξεκινάμε το μονοπάτι. Βρισκόμαστε ξαφνικά σε φυσικό τούνελ με αδιαπέραστη σκιά, που έχει δημιουργηθεί από πυκνά ρείκια και κουμαριές. Έξοχη πορεία, ελαφρά ανηφορική, μας οδηγεί σ' ένα 10 λεπτό σε μικρό ξέφωτο με την ονομασία "**Αριάδης**", όπου και πάλι συναντάμε πινακίδα προς μοναστήρι.

Είσοδος και εσωτερικό της Υπαπαντής του Χριστού με το περίφημο τέμπλο.

Διασχίζοντας το πυκνό δάσος προς Φλαμούρι. (επάνω)

Η 6η Αυγούστου είναι για τη Μονή Φλαμουρίου μέρα μεγάλης γιορτής. Από την προηγούμενη βραδιά αρχίζουν να συρρέουν οι πιστοί. Άλλοι κοιμούνται στα κελιά και άλλοι σε σκηνές. Από τα χαράματα της 6ης Αυγούστου καταφθάνουν κατά εκατοντάδες. (φέτος ξεπέρασαν τους 600). Τα αυτοκίνητα στη θέση "Σταυρός" σχηματίζουν ατελείωτη ουρά, ενώ αρκετοί προσέρχονται παραδοσιακά, με μονοπάτι από το Βένετο και την Άνω Κερασιά.

-Το πυκνότατο αυτό δάσος ολόγνοια μας, πριν 40 χρόνια δεν υπήρχε, ήταν έκταση καλλιεργημένη με αμπέλια, επισημαίνει ο Χρήστος.

Για ένα τέταρτο κατηφορίζουμε ελαφρά, συναντάμε δυο πινακίδες προς τον προορισμό μας και αντικρύζουμε τη θάλασσα. Αρχίζει λιθόστρωτο, που μας φέρνει στην τοποθεσία "Σπηλιές". Πήρε την ονομασία της από μεγάλες κοιλότητες βράχων, σε σημείο με πανοραμική θέα στο πέλαγος, που χρησιμοποιούντο από τους βιστοκούς ως μαντριά για τα κατσίκια. Εδώ υπάρχουν και υπολείμματα παλιών καλυβιών με ωραία ξερολιθιά, όπου ξεχειμώνιαζαν οι βιστοί.

Πάντα με λιθόστρωτο φτάνουμε στην κοίτη του "Ρέματος Σπηλιών", που το χειμώνα κατεβάζει πολύ νερό. Σε διακλάδωση του μονοπατιού κατευθυνόμαστε αριστερά (NA). Εδώ μας περιμένει απότομος ανήφορος, ευτυχώς με

σύμμιχο μας πάντα τη σκιά. Με γοργούς ουθμούς ο ανήφορος διαρκεί ένα 20 λεπτο, αληθινό "τευτ κοπώσεως".

Παίρνουμε ανάσα στην τοποθεσία "Πετριάλο", ένα ωραίο οροπέδιο με επίπεδες πλάκες, που μοιάζει με τεράστιο φυσικό αλώνι. Στα Ν - ΝΑ μας δείχνει ο Χρήστος τα δασωμένα ψηλώματα με την ονομασία "Κορομηλά", όπου πριν χρόνια επέλεξε να συναντήσει το θάνατο, παγωμένος από το κρύο, ο Ανυπριακός "πηλιολάτρης" Αλφόνς - Αντρέα Χοχάουερ, παίγνωστος σ' όλο το Πήλιο και ιδιαίτερα στο Τοίκερι.

-Εκεί, πίσω από τις δασωμένες πλαγιές, βρίσκεται η Μονή, συμπληρώνει ο φίλος μας.

Σ' ένα 20 λεπτο συναντάμε δίστορατο με πινακίδες. Αριστερά κατηφορίζει το μονοπάτι και σε 25 περίπου λεπτά καταλήγει στη θάλασσα, στο επίνειο του Αγ. Νικολάου. Δεξιά ανηφορίζει προς τη Μονή. Για μισή ώρα διασχίζουμε

Ο Ηγούμενος της Μονής, ο πάτερ Συμεών, τελεί τη θεία Λειτουργία στο Καθολικό, με παρουσία μόνον ανδρών, ενώ για τις πολυπληθείς γυναικες (για τις οποίες ισχύει το άβατο της μονής) τελείται δεύτερη λειτουργία έξω από τη μονή. Ο πάτερ Συμεών περνάει και ευλογεί, έναν - έναν όλους τους πιστούς, έχει έναν καλό λόγο για τον καθένα.

Ο μάγειρας εν δράσει. Το μεσημέρι παρατίθεται πλούσιο τραπέζι, στην αίθουσα της Τράπεζας, ενώ για τις γυναικες στον εξωτερικό χώρο, κάτω από τη σκιά των φλαμουριών. Όλοι απολαμβάνουν τον μπακαλιάρο με τις πατάτες φούρνου, το πιλάφι με ρεβύθια, το γλυκό και το κρασί, δωρεές πολλών συλλόγων και ιδιωτών.

πυκνά δάση δρυός, καστανιάς, φλαμιουριάς και αργύτερα οξιάς. Προβάλλει απέναντι μας το μεγάλο μοναστήρι σαν αληθινό φρούριο, τετράγωνο και περίκλειστο από υψηλούς τοίχους, που το ασφαλίζουν από παντού. Κατά τον Κώστα Λιάπτη, "το μεγάλο και σταυροπηγιακό, παλιότερα, μοναστήρι του Φλαμπουριών ή Φλαμπουριών πρωτοχτίστηκε, όπως πληροφορούμαστε από σχετικό σημείωμα του ζαγοριανού πατριάρχη Καλλίνικου του Γ', τον καιρό του σούλτανου Σελίμ του Α'" (1516) από τον Φλαμπουριώρη του Μοριά **Γεώργιο**. Πιθανόν, όμως, να ερειπώθηκε αργότερα, γιατί ξαναχτίστηκε από τον **'Οσιο Συμεών**, τον "μονοχίτωνα" και "ανυπόδηπτο", από το Βαθύρεμα της Αγιάς στο τέλος του 16ου αιώνα. Το ίδιο προκιστήκε τα επόμενα χρόνια, βάσει τριών πατριαρχικών σηματολίων με μια τεράστια δασική και χορτολιβαδική έκταση, την οποία κατέχει μέχρι σήμερα. Το βυζαντινό όντμουν και με πέντε τρούλους καθολικό της μονής, που είναι αφιερωμένο στη **Μεταμόρφωση του Σωτήρος**, θεμελιώθηκε από τον Όσιο Συμεών στα **1595** και αποπερατώθηκε το **1602**. Γύρω δε απ' αυτό υπάρχει το γνωστό αθωνικό τετράγωνο με παρεκκλήσια, δεκάδες κελιά και άλλους βωηθητικούς χώρους. Το μοναστήρι, που λειτουργεί αδιάκοπα ως ανδρική μονή και το εσωτερικό του αποτελεί άβατο για τις γυναικές, γιορτάζει στις 6 Αγούστου, μέρα κατά την οποία κατακλύζεται από πιστούς, προερχόμενους απ' όλο το Πήλιο αλλά και από το εσωτερικό της Θεσσαλίας".

2 ώρες και 15 λεπτά μετά την αναχώρηση μας από το Βένετο (με αρκετές μικροστάσεις) απολαμβάνουμε παγωμένο νερό από την πηγή στον πλακόστρωτο αύλειο χώρο της μονής. Οι μοναχοί μας υποδέχονται με μεγάλη ευγένεια και μας προσφέρουν όλα τα καθιερωμένα μοναστηριακά κεράματα. Την περόδο αυτή η μονή θυμίζει ένα πραγματικό εργοτάξιο, αφού βρίσκονται σε εξέλιξη ευρύτατες εργασίες αποκατάστασης στην Β πλευρά που κινδύνευε με κατάρρευση, στον αύλειο χώρο, στο καθολικό και στις πλακούκεπαντες στέγες του, καθώς και στον χώρο της Τράπεζας.

Το καθολικό είναι εξαίρετο. Διατηρεί το αυθεντικό δάπεδο με πλάκες μεγάλων διαστάσεων, ενώ οι τοιχογραφίες είναι υψηλής τέχνης, υπάρχουν όμως μόνο στα ανώτερα τμήματα των τοίχων και στον τρούλο, αφού στα

χαμηλότερα τμήματα δεν ολοκληρώθηκε ποτέ. Πολύ ωραίο είναι και το ξυλόγλυπτο επιχρυσωμένο τέμπλο. Το φως του ήλιου, η μοναδική πηγή φωτός, διεισδύει αδύναμα από τα στενά περιφερειακά παράθυρα των τοίχων και δημιουργεί μια ατμόσφαιρα απαράμιλλης υποβλητικότητας. Ηλεκτρικό φεύγμα και τηλέφωνο δεν υπάρχουν στη μονή. Εδώ η ζωή ακολουθεί τους δικούς της όνθιμους, όμοιους με των περιασμένων αιώνων, που ελάχιστη σχέση έχουν με τη σύγχρονη εποχή.

Αποχαιρετάμε τους φιλόξενους μοναχούς, διασχίζουμε το υπέροχο οροπέδιο που περιβάλλει τη μονή και με κατεύθυνση ΝΔ μπαίνουμε κάτω από τη σκιά των καστανιών. Σε λιγότερο από ένα 10 λεπτο και σε υψόμετρο 600 περίπου μέτρων μπαίνουμε στη ζώνη της οξιάς. Δάσος εκπληρωτικό, πανύψηλα δέντρα, μονοπάτι σκιερό καλυμμένο με ξερόφυλλα οξιάς, γυάκια, γλυκειά ανηφόρα που διακόπτεται συχνά από μικρά ιπώματα. Είναι 25 λεπτά ειδυλλιακής διαδρομής που καθόλου δεν μας κουράζει.

Φτάνουμε σε μικρό πλάτωμα στη θέση "Σταυρός". Ως το σημείο αυτό καταλίγει αυτοκίνητο. Συνεχίζουμε σε πολύ καλό δαπικό χωματόδρομο, που κάποια στιγμή ανηφορίζει αριστερά προς το "Πουρί". Μισή ώρα αργότερα φτάνουμε στη **"Τούρα"**, ένα γλυκύτατο οροπέδιο με ποτίστρα για ζώα, πηγή με άφθονο νερό και μια γλυκύτατη λιμνούλα δίπλα στο δάσος, με διάμετρο 30 περίπου μέτρων. Ξεκούραση στη δροσιά του δάσους και ευχάριστη αναμονή, ώστουν να μας παραλάβει το αυτοκίνητο για Βένετο.

ΞΕΝΩΝΑΣ "BENETO" ΚΑΙ ΜΟΝΟΠΑΤΙ "ΑΝΩ ΚΕΡΑΣΙΑΣ"

Tο Βένετο είναι πολύ φιλικός τόπος για έναν επισκέπτη αφού, εκτός από το ωραίο φυσικό περιβάλλον, διαθέτει και άνετο χώρο στάθμευσης, μερικές δεκάδες μέτρα ποιν από την πλατεία. 100 περίπου μέτρα πιο κάτω είναι ο ξενώνας **"To Βένετο"**, του **Κωνσταντίνου Ρέππου** και της γυναικάς του **Ελένης**.

Ανθρωποι γελαστοί, καλωσούνταί, με φιλοξενία έμφυτη, μας μεταδίδουν αμέσως ένα ευχάριστο αίσθημα οικειότητας, που τόσο σπανίζει στην εποχή μας.

Διώροφο το κτίσμα, με 9 συνολικά δωμάτια,

ΦΩΤ. ΆΝΝΑ ΚΑΛΑΙΖΗ

Ο περιποιημένος ξενώνας “Το Βένετο”, πολύτιμος για την τουριστική υποδομή του τόπου.

δίκλινα, τρίκλινα και δυο δίχωρα τετράκλινα. Όλα είναι εφοδιασμένα με τηλεόραση, ψυγείο, αυτόνομη θέρμανση, κουζίνα πλήρως εξοπλισμένη με όλα τα απαραίτητα υκεύη. Τα δίχωρα έχουν επιπλέον και τζάκι. Δέντρα, λουλούδια, γρασίδι στον αύλειο χώρο και θέσεις στάθμευσης. Για άλλη μια φορά μένουμε έκπληκτοι από την ύπαρξη του ξενώνα σ' αυτόν τον έσχατο προορισμό του Β. Πηλίου και μάλιστα εδώ και μια 25 ετία.

Κοιμίμαστε βαθειά σε απόλυτη ησυχία, ξεκουραζόμαστε και το βραδάκι βγαίνουμε στην πλατεία του χωριού. Σάββατο βράδυ, κόσμος πολύς στα δυο ταβερνάκια, ατμόσφαιρα ζωτανή και ευχάριστη, νόστιμα και πάμφθηνα φαγητά, εξυπηρέτηση φιλικότατη. Τα χρόνια της αθωότητας εξακολουθούν να παραμένουν στο Βένετο. Κάπου εκεί στο μέσον της βραδιάς τα φύλλα του αιωνόβιου πλάτανου θορίζουν δυνατά. Ξεσπούν τα πρώτα αστραπόβροντα και, σ' ελάχιστα λεπτά, μπουρίνι φοβερό. Οι ταβερνιάρηδες υψώνουν, ανήμποροι ν' αντιδράσουν, τα βλέμματα στο Θεό. Η πελατεία

τους διαυκορίζεται πανικόβλητη μπροστά στη μανία της φύσης. Παίρνουμε αργά τον δρόμο για τον ξενώνα, χωρίς βιάση, μουσικέμενοι ως το κόκκαλο. Γιατί να βιαστούμε άλλωστε; "Ο βρεμένος δεν τη φοβάται τη βροχή".

Όλη τη νύχτα έβρεξε πολύ. Το επόμενο πρωί όλα είναι ήρεμα, αναρρίθμητες δροσοσταλίδες λαμπτυγίζουν στις ακτίνες του ήλιου. Ο 80 χρονος **Γιάννης Κουλούρης** έρχεται και μας βρίσκει στον ξενώνα. Συμπαθέσταος, καλοστοκούμενος, δεν δείχνει ούτε 70.

-Μαζί θα κάνουμε το μονοτάτι από την Άνω Κερασιά, μου λέει. Όποτε είσαι έτομος ξεκινάμε. Αυτοκίνητο, "Κανάλια", "Κερασιά" και άσφαλτος (!) προς Α. Κερασιά. Τελευταία φορά ήταν χωματόδρομος.

36 χλμ. από το Βένετο φτάνουμε στο ορεινό μικροσκοπικό χωριό. Στην πλακόστρωτη πλατειούλα δεσπόζουν πανύψηλα καβάκια. Θυμάμαια αμέσως το σπίτι και τη συντροφιά, πριν χρόνια, με τον **Ηλία Λεφούση**, αυτόν τον εξαιρετό συγγραφέα και άνθρωπο της Άνω Κερασιάς. Η πετρόχιτη και πλακοσκέπαστη εκ-

κλησία του Αγ. Ιωάννου του Προδρόμου, φέρει λιθανάγλυφο στο μαρμάρινο υπέρθυρο με χρονολογία αρχικής κατασκευής 1812. Η καμπάνα κρέμεται από το κλαδί γιγάντιας βαλανιδιάς. Λίγο πιο πάνω, δευτόρες είναι υπεραιωνόβια καστανιά και τμήματα θαυμάσιας παλιάς λιθοδομής. Τα ελάχιστα στύπια που απομένουν σ' αυτό τον γαλήνιο τόπο είναι περιποιημένα αλλά τη μέρα τούτη ολόκλειστα. Μπροστά από την πλατεία ξεκινούν με πινακίδες δυο μονοπάτια: ένα προς τα Δ με κατεύθυνση προς Βένετο (4 ώρες) και ένα προς τα Β με κατεύθυνση προς Φλαμούρι (3 ώρες). Αυτό το μονοπάτι προτιμούν πολλοί πιποί για το μεγάλο πανηγύρι της άνης Αυγούστου στη μονή.

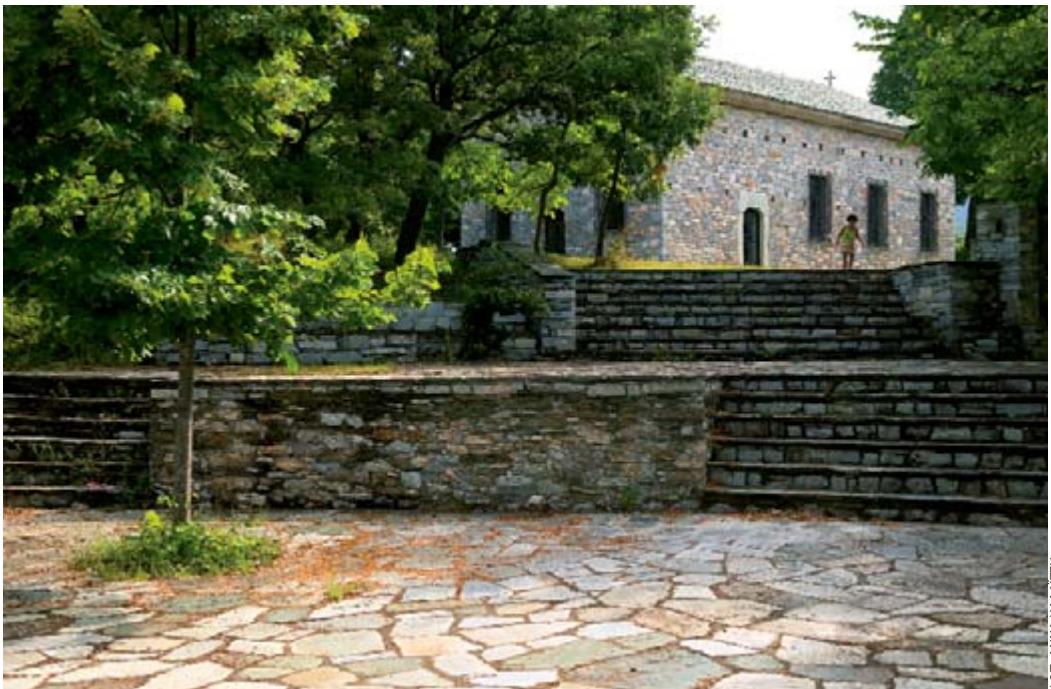
-Εμείς θα ξεκινήσουμε απ' αλλού, λέει ο μπαριμπα - Γιάννης.

Επιστρέφουμε από το χωριό και, 600 μ. από την πλατεία (σε σημείο με πινακίδες) στρίβουμε αριστερά σε χωματόδρομο. Στα 100 περίπου μέτρα συναντάμε τουμεντένια ποτίστρα και "σουβάλα" (μικρή λιμνούλα). Κατηφορίζουμε στο δεξιό παρακαλάδι με Β κατεύθυνση. Διασχίζουμε την ξερή - τούτη την εποχή - κοίτη του ρέματος "Τ' ορσέλλι". Σ' ένα τέταρτο αφή-

νουμε την κοίτη και ανηφορίζουμε αριστερά (απαραίτητες ως εδώ κάποιες σημάνσεις). Αρχίζει φαρδύ, πέτρινο μονοπάτι, η παλιά στράτα που συνέδεε το Βένετο με την Α. Κερασιά. Πουρνάρια, κέδρα, ελαφρές ανηφόρες. Ήπιος και σοφός βηματισμός από τον μπαριμπα - Γιάννη. Φτάνουμε στην τοποθεσία "Ράχη τοίχου" και αποθαυμάζουμε τη θέα της αποξηραμένης Κάρλας. Λιθοσωροί από γρανίτόπετρες. -Στην Τουρκοκρατία υπήρχαν οχυρώσεις, μου εξηγεί ο συνοδοιπόρος μου.

Λίγο αργότερα μια ξύλινη πινακίδα δείχνει τις κατεύθυνσεις προς Κερασιά, Α. Κερασιά και Βένετο. Κατηφορικό λίθινο μονοπάτι, νέες πινακίδες και γιγάντια βαλανιδιά. Θέση "Τερακοφωλιά", μεγάλες οξιές με χαράγματα στους κορμούς, πανέμορφο οροπέδιο κατάφυτο με φτέρες. Σ' ένα τέταρτο διασχίζουμε τη μακρόστενη λάκα της Γερακοφωλιάς και συναντάμε το τέλος του χωματόδρομου, που είχε διανοιχθεί πριν μισό αιώνα, με προσπτική τότε, να φτάνει ως το Βένετο. Αρχίζει πέτρινο μονοπάτι, που αργότερα εξελίσσεται σε καλντερίμι, κατασκευασμένο με προσωπική εργασία των παλιών Βενετιωτών. Θυμάται ο μπαρι-

Στην πλατειούλα της Α. Κερασιάς με την εκκλησία του Αγ. Ιωάννου του Προδρόμου.

Ανθισμένες αμυγδαλιές στην περιοχή της Κερασιάς.

μπα - Γιάννης τις ατελείωτες πεζοποιίες της νεανικής του ηλικίας ανάμεσα Βένετο και Α. Κερασιά. Μπαίνουμε σε εκπληκτικό δάσος υψηλόκορμων δρυών. Είναι η τοποθεσία "Της Γιάννενας το χωράφι". Ανηφορίζουμε και φτάνουμε στη θέση "Αρπακιόνα" (ονομασία που προέρχεται από το "αρπάκι", την μικρή βελανιδιά). Εδώ υπάρχουν εγκαταστάσεις υλοτόμων με τις χαρακτηριστικές καλύβες τους. Σ' ένα τέταρτο φτάνουμε στα "Σταμεῖκα", ήδη όμως αντιμετωπίζουμε σοβαρότατο πρόβλημα από τα αμέτρητα μυγάκια, που μπάνουν μέσα στα μάτια και στ' αυτιά μας και δεν απομακρύνονται με τίποτε.

Κατηφορίζουμε δασικό δρόμο και σ' ένα 10 λεπτο, συναντάμε αριστερά, πάνω στον κοριό μικρής αριάς, πινακιδούλα προς Βένετο. Πυκνοδασωμένο μονοπάτι, σκέτη ζούγκλα, βγάζει ο προνοητικός φύλος μου από το δισάκι του έναν κοφτερό "τραχά" και ανοίγει δρόμο κόρβοντας τα πυκνά κλαδιά δεξιά και αριστερά. Φτάνουμε στο ερειπωμένο εξωκλήσι του Αγ. Δημητρίου. Το Βένετο δεν είναι μακριά.

3 ώρες και 30 λεπτά από την αναχώρηση μας μπαίνουμε στα πρώτα σπίτια του χωριού. Η δύφα μας εδώ και πολλή ώρα είναι ανυπόφορη.

-Έτσι όμως θα εκτιμήσουμε ακόμη περισσότερο το νεράκι που θα βρούμε, μου λέει ο μπαριμπα - Γιάννης.

Για μερικά λεπτά ανηφορίζουμε έναν τοιμεντόδομο. Δίπλα στο εξωκλήσι του Αγ. Τρύφωνα είναι η πηγή "Καμάρα", που θεωρείται ότι έχει το καλύτερο νερό του Βένετου. Είναι χυρολεκτικά παγωμένο και εξαιρετικά εύγευστο. Πίνω αχόρταγα κάτω από τη σκιά των δέντρων. Το μαρτύριο με τη ζέστη και τα μυγάκια της τελευταίας ώρας έχει ήδη ξεχαστεί.

ΘΑΛΑΤΤΑ! ΘΑΛΑΤΤΑ!

Όπως οι "Μύριοι" στην αρχαιότητα, έτσι κραύγασα κι εγώ όταν βούτηξα στη θάλασσα μετά τη δύήμερη περιπλάνη μου στα βουνά. Το Βένετο στην ουσία έχει δυο κοντινές παραλίες: την κακοτράχαλη ακτή "Κουλούρι" στα ΒΑ, που στο παρελθόν - αλλά

ακόμη και σήμερα - αποτελούσε πρόχειρη καλοκαιρινή "σκάλα" για τους ναυτικούς και τους φαράδες της περιοχής. Η δεύτερη είναι η ακτή "Πετρομέλισσο" στα Α. Και οι δυο απέχουν 4 χλμ. από το χωριό, με καλά συντηρημένους - αν και απότομους - χωματόδρομους, που έχουν διανοιχθεί ανάμεσα σε πλαγιές πυκνοδασωμένες από ρείκια, κουμαριές και αριές. Και αν το Κουλούρι είναι ακτή ελάχιστα φιλόξενη για κολυμβήτες, το Πετρομέλισσο είναι τόπος ιδανικός για όσους αποζητούν το παρθένο φυσικό περιβάλλον και τη μοναχικότητα. Αφήνουμε το αυτοκίνητο στο τέρμα του δρόμου και συνεχίζουμε με μονοπάτι και μερικές δεκάδες πέτρινα και σιδερένια σκαλοπάτια. Σε λιγότερο από ένα 5 λεπτό καταλήγουμε στην έξοδο ενός στενού φαραγγιού κατάφυτου με ρείκια, κουμαριές, αριές, μυρτιές και λυγαριές. Ανάμεσα σ' αυτή την ανέγγιχτη φύση σχηματίζεται ένας κολπίσκος, που το άνοιγμά του δεν ξεπερνάει τα 30 μέτρα. Λεπτό και μέτριο βοτσαλάκι, πρόσβαση αρκετά φιλική, διαυγέστατα νερά και στις άκρες μικρές βραχοσπηλιές με πυθμένα αιμουδερό, που δημιουργούν πισινούλες απομικές.

Η παραλία στο "Καμάρι" με τον χαρακτηριστικό της βράχο.

Όταν φτάνουμε συναντάμε τέσσερα άτομα, σε μισή ώρα έχουμε απομείνει μόνοι. Η τέλεια απομόνωση. Αργότερα μαθαίνουμε, ότι μόλις μια 10 ετία πριν δεν υπήρχε πρόσβαση από τη στεριά και η ακτή ήταν πρακτικά άγνωστη. Η ευρύτερη όμως περιοχή δεν έχει μόνον τις ακτές Πετρομέλισσου και Κουλούρι. Είναι μια μεγάλη ακτογραμμή από τις συναρπαστικότερες του Πηλίου, με δύσκολη έως αδύνατη πρόσβαση από το μέρος της στεριάς.

Πολλές ευχαριστίες οφείλονται :

Στον **Ντίνο Ρέππο** και στην γυναίκα του Ελένη για τη θερμή τους φιλοξενία στον Ξενώνα "Βένετο" Τηλ. Βόλου 24210 45583 , Τηλ. Βένετου 24280 73874. Στον **Χρήστο Γαλάτο** και Γιάννη **Κουλούρη**, που μας οδήγησαν στα ωραία μονοπάτια του Βένετου. Στον καλό φίλο φωτογράφο **Μιχάλη Πόρναλη**.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

- Κώστας Λιάπτης, "Πήλιον 'Ορος" εκδ. Εταιρείας Ανάπτυξης Πηλίου, Ζαγορά 2001.

Μόνον με προσέγγιση από τη θάλασσα αποκαλύπτει τα κάλλη της η ακτογραμμή του Βένετου. Είναι μια αληθινή εμπειρία, που έζησε και μας περιγράφει η Άννα Καλαϊτζή.

ΣΤΙΣ

Θαλασσοσπηλιές του Βένετου

ΚΕΙΜΕΝΟ - ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ: ΑΝΝΑ ΚΑΛΑΪΤΖΗ

Tο ραντεβού μας με το βμετρό φουσκωτό του **Βασίλη** και του **Νίκου** ήταν στο Κουλούρι. Ευτυχώς είχαν πέσει τα μποφόρ γιατί η ακτή είναι άγρια και η επιβίβαση θα δυσκόλευε. Στα επόμενα λεπτά ορχιζούν να αποκαλύπτονται οι ομορφιές της ακρογυαλιάς. Και πρώτα το **Πετρομέλισσο**, με τα απολαυστικά, κρυστάλλινα νερά του. Περνάμε έναν κάβο και πίσω του αντικρύζουμε την "Χοντρή Άμμο", όμορφη ακτή σαν το Πετρο-μέλισσο, που η πρόσβασή της από την στεριά είναι πολύ δύσκολη.

Συνεχίζουν οι βραχώδεις ακτές, σμιλεμένες από τα κύματα του Αιγαίου, που δημιούργησαν

με τους αιώνες αλλεπάλληλες σπηλιές. Μικρές ή μεγάλες, ταπεινές ή μεγαλοπρεπείς αποκαλύπτονται απέναντί μας σε μια ατελείωτη σειρά και μας προσκαλούν να τις γνωρίσουμε. Τα νερά είναι σ' όλους τους τόνους του πράσινου, του τυρκουάζ και του γαλάζιου, ανάλογα με το βάθος και το είδος του βυθού. Πάντα όμως είναι διάφανα και αιμόλυντα. Εδώ δεν υπάρχουν δραστηριότητες του ανθρώπου. Στα ελκυστικά νερά βουτάμε από το σκάφος, εκμεταλλευόμαστε την τύχη να είμαστε οι μοναδικοί και πιο προνομιούχοι κολυμβητές της περιοχής.

Στην μεγαλύτερη σπηλιά, των "Γάμων του Πηλέα και της Θέτιδος", εισχωρούμε με το

σκάφος, βγαίνουμε στο βραχώδες αλλά οιαλό της δάπεδο, παρατηρούμε με δέος τα μεγαλόπρεπα τοιχώματα και το μικρό άνοιγμα στην κορυφή, όπου έχει φυτωθεί μια συκιά. Σκέφτομαι, πως δεν θα μπορούσαν να βρουν πιο ειδυλλιακό σημείο για να τελέσουν τους γάμους τους ο Πηλέας και η Θέτις.

Οι καπετάνιοι μας φουσκώνουν το καγιάκ θαλάσσιος και το ρίχνουν στη θάλασσα. Σβήνει η μηχανή και ακούγεται μόνον ο ήχος των κουπιών. Με το μικρό του όγκο το καγιάκ προσεγγίζει χωρίς πρόβλημα και τα πιο δύσκολα, τα πιο απόκρυφα σημεία της ακτής. Είναι μια αμεσότητα με το νερό και τη φύση, που μόνον μ' αυτό τον τρόπο μπορεί ν' απολαύσει κανείς.

Συνεχίζουν να περνούν από τα μάτια μας και νέες ιστηλιές, κάθετοι βράχοι, γκρεμοί καλυμμένοι στην κορυφή τους με πυκνή βλάστηση. Δεν αργούμε να φτάσουμε στην μοναχική παραλία του **Λημνιώνα**, ένα κολπίσκο μαγευτικό με λευκό βιτσαλάκι και τυρκουάζ νερά. Από εδώ ξεκινούν τα μονοπάτια για Βένετο, Μονή Φλαμουρίου και Πουρή. Εδώ

είναι το τέρμα της θαλάσσιας διαδρομής μας, που μας αποκάλυψε όλα όσα ήταν αδύνατο να δούμε απ' τη στεριά.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΕΣ

Θερμές ευχαριστίες οφείλουμε :

Στην εταιρεία δραστηριοτήτων φύσης "**Mammal**" των αδελφών **Νίκου** και **Βασιλή Ντάγκα**. Η εταιρεία είναι μέλος της Trekking Hellas και είναι εξειδικευμένη σε ορεινές διασχίσεις του Κισσάβου, του Μαυροβουνίου, του Πηλίου και του Ολύμπου, σε canyoning και Jeep safari, σε Rafting στον Πηνειό και Canoe στην κοιλάδα και στο Δέλτα του Πηνειού, σε mountain bike, σε εκδρομές με φουσκωτά (από 2-7 ημέρες) σε Αλόννησο και ιστοπλοϊκά στις Β. Σποράδες. Στις δραστηριότητες αυτές μπορούν να συμμετάσχουν οι φίλοι της περιπέτειας όλο τον χρόνο - ανάλογα με την εποχή και τη φύση της δραστηριότητας.

Η έδρα είναι στη **Λάρισα** (τηλ. 2410 285554) και στη **Βελίκα** (τηλ. 24940 51809), κινητό ☎

6932 292086

